

Arrest

nr. 299 464 van 3 januari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 september 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDENHOVE, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 mei 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 augustus 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.05.2022 werd ingediend door :

Q., E. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Azerbeidzjan

geboren te Baku op (..) 1980

adres: (..)

Bij ons eveneens gekend onder de namen:

- B., V. (..), geboren op (..) 1980 te Kauno Dainavos, nationaliteit Litouwen*
- G., E. (..)*
- G., E. O. (..)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 15.06.2011 diende betrokkene samen met zijn gezin een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 15.01.2013 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 19.03.2018 diende betrokkene een tweede VIB in voor zichzelf. Op 08.05.2018 werd deze beëindigd met een weigering van verblijf met Bevel om het Grondgebied te Verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 26quater. De duur van deze procedure – namelijk 1 jaar en 7 maanden voor het eerste VIB en iets minder dan 2 maanden voor het tweede VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter heeft ingediend op 01.02.2013 samen met het gezin. Deze werd op 22.02.2013 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven.

Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Betrokkene verklaart in 2011 in België aangekomen te zijn en sindsdien lange tijd op Belgisch grondgebied te verblijven, weliswaar met onderbrekingen, dit omwille van het ontvluchten van de politieke situatie in het herkomstland. Betrokkene haalt verder aan Azerbeidzjan te zijn ontvlucht en nog steeds vreest voor ernstige problemen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor ernstige problemen en het land te zijn ontvlucht omwille van de politieke situatie in het herkomstland, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier voor lange periodes officieel zou zijn ingeschreven geweest in België (periode 15.06.2011 tot 19.03.2018) en dat hij een lang verblijf kent in België van ongeveer 9-10 jaar waardoor hij hier volledig verankerd zou zijn. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene vroeg op 15.06.2011 een VIB aan dat op 15.01.2013 werd afgesloten. Op 14.01.2013 kreeg betrokkene een Bevel om het Grondgebied te Verlaten met een termijn van 30 dagen. Onder een valse naam vroeg betrokkene op 13.03.2017 een bijlage 19 aan. Betrokkene kreeg op 01.07.2014 onder dezelfde valse naam een E- kaart. Op 22.07.2014 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om de

E- kaart in te trekken met een bijlage 13 en 13sexies omwille van de valse identiteit van betrokkene. Op 22.01.2016 kwam betrokkene opnieuw aan op het Belgisch Grondgebied, waarbij hij op 08.02.2018 opgesloten werd in de gevangenis wegens valsheid in geschriften. Op 19.03.2018 diende betrokkene een tweede VIB in, in het gesloten centrum van Merksplas. Deze werd echter op 08.05.2018 geweigerd onder een 26quater door DVZ. Op 21.03.2018 werd een 39bis en 13quinquies betekend aan betrokkene. Op 17.06.2018 werd hij gerepatrieerd onder escorte naar Polen. Op 14.09.2018 werd er een administratief verslag opgemaakt door de politie en werd een BGV betekend. Op 11.03.2021 werd dit BGV herbevestigd na een administratieve controle. Op 13.09.2022 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis. Op 07.05.2023 werd betrokkene in vrijheid gesteld.

Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt zijn gezin aan, zijn echtgenote Q. Z. (..) en zijn drie kinderen: A. Q., U. Q. (..) en Y. Q. (..) (allen OV xxxxxxxx), die geldig verblijf hebben (A- Kaart geldig tot 02.12.2023) en waarmee hij samenwoont. Betrokkene zou zich in 2019 herenigd hebben met zijn gezin. Hiervoor verwijst betrokkene naar artikel 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor zijn partner en kinderen onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien dient gemeld te worden dat de partner van betrokkene in haar aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 12.02.2019 aangaf dat betrokkene geen deel meer uitmaakte van het gezin. Bij de woonstcontrole van huidige aanvraag staat gemeld dat betrokkene intrekt bij zijn gezin dd. 08.08.2022. Nadien is hij op 13.09.2022 opgesloten in de gevangenis. Dit toont aan dat betrokkene pas recent en kortstondig de banden heeft aangehaald met zijn partner en kinderen.

Betrokkene verwijst verder naar art. 8 EVRM en naar het arrest van 16.12.1992, Niemitz t. Duitsland omwille van zijn opgebouwde privéleven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen neer waarbij kan worden uitgemaakt dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan herhaald worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 31 jaar in Azerbeidzjan heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Echter, er wordt niet geoordeeld over de gegrondheid. Betrokkene dient zich volgens de geëigende procedure in orde te stellen met de vreemdelingenwetgeving. Wat betreft artikel 8 EVRM, dit betreft enkel een tijdelijke scheiding waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien is het aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren.

Betrokkene haalt de hechte band aan met zijn kinderen en verwijst naar het belang van het kind via artikelen 3, 4, 9, 24 en 28 van het IVRK. Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr.

107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Wat betreft de verwijzing naar art. 4 IVRK, betrokkene toont niet aan hoe de Belgische regering de rechten uit dit verdrag zou schenden. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. De loutere verwijzing naar art. 4 IVRK kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Hetzelfde gaat op voor art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de moeder. Wat betreft de vader, betrokkene heeft er meermaals zelf voor gekozen om weg te gaan van zijn gezin aangezien ze een tijd uiteen waren. In de aanvraag om machtiging tot verblijf van mevrouw en de kinderen werd zelf aangehaald dat betrokkene geen deel meer uitmaakte van de gezinscel. Bovendien gaat het om een tijdelijke scheiding om zich in orde te stellen met de migratiewetgeving. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kan houden met zijn familie en vrienden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 24 (het recht op de best mogelijke gezondheidszorg, veilig water en drinken, voedzame maaltijden, een nette en veilige omgeving en informatie om hen helpend gezond te blijven) en art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar we niet verwachten dat de kinderen betrokkene vergezellen naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De kinderen hebben, samen met hun moeder, recht op verblijf. Indien de partner en kinderen van betrokkene ervoor kiezen om tijdelijk samen met hem naar het herkomstland te reizen is dat uit vrije beweging. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de hechte band met zijn kinderen, betrokkene legt geen bewijzen neer van de hechte band met zijn kinderen. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. Betrokkene verklaarde zelf uiteen te zijn gegaan met zijn partner, werd gerepatrieerd naar Polen en is een tijdje vastgehouden in de gevangenis. Het is niet onredelijk om van betrokkene een begin van bewijs te eisen. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat de buitengewone omstandigheden voor zijn vrouw en kinderen werden aanvaard, waardoor deze voor hem eveneens aanvaard zouden moeten worden. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene haalt aan geen directe familieleden meer te hebben in het land van herkomst en dat hij er weldra 11 jaar weg zal zijn. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Azerbeidzjan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien spreekt betrokkene enkel over directe familieleden (eigen onderlijning).

Betrokkene verklaart dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt en niet meer in het land van herkomst. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van

herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verklaart dat een verwijzing naar IOM waarbij het betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke terugkeer. Wat betreft het aangehaalde argument dat de hulp van de IOM enkel is voor personen die verklaren definitief te willen terugkeren, dient er opgemerkt te worden dat personen die uit eigen beweging vertrekken in principe naar België kunnen terugkeren, voor zover zij aan de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst en verblijf voldoen. Hierdoor kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart niet over de financiële middelen te beschikken om terug te keren naar het herkomstland aangezien hij al jaren niet meer heeft kunnen werken en waarbij de middelen van zijn echtgenote niet toereikend zijn. Hierbij dient herhaald te worden dat betrokkene een beroep kan doen op IOM. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt de proportionaliteit aan en dat het buiten proportie zou zijn indien hij de aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn herkomstland zou moeten indienen. Echter, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis is een gunstmaatregel. Omwille van het persoonlijke gedrag van betrokkene komt hij hiervoor niet in aanmerking. Wat betreft de belangenafweging omtrent het gezinsleven en privéleven, betrokkene heeft meermaals een BGV gekregen, is gerepatriëerd geweest en was gedurende een tijd gescheiden van zijn vrouw en kinderen. Bovendien heeft betrokkene tot tweemaal toe een gevangenisstraf uitgezeten. Betrokkene was met andere woorden gedurende enkele jaren geen deel van de gezinscel. Hoewel we niet ongevoelig zijn voor de huidige situatie van betrokkene en de hereniging met zijn gezin, dienen we wel rekening te houden met het gestelde gedrag van betrokkene, waardoor dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden. Betrokkene kan steeds de banden aanhouden door moderne communicatiemiddelen. Betrokkene haalt bovendien de disproportionaliteit aan omwille van zijn financiële situatie. Hierbij kan worden gesteld dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen disproportionaliteit behelst. Betrokkene kan namelijk beroep doen op IOM of andere Ngo's. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene roept de duur van zijn verblijf (nl. sinds 2018 en in totaal een 9 a 10- tal jaar) en zijn integratie (nl. dat betrokkene officieel heeft gewerkt in legaal verblijf, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, zijn werkbelofte, zijn uitgebreide vrienden- en kennissenkring, dat hij gewerkt heeft voor de firma (..) in 2012-2013, dat hij een arbeidsongeval had op 06.08.2012, dat hij aangesloten is bij de mutualiteit) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr. 112.863 van 26.11.2002)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert volgend middel aan in haar verzoekschrift:

"ENIG MIDDEL:

Schending van artikel 9bis en artikel 62 § 2 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 8 E.V.R.M. Schending van artikel 3,4, 9, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het kind. Schending van artikel 24.2 van het Handvest van de rechten van de EU-burger. Schending van artikel 22bis Grondwet. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel. Schending van het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.

Bij beoordeling ten gronde van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet beschikt verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid.

Het past er aan te herinneren dat 'buitengewone omstandigheden' geen omstandigheden van overmacht zijn. Hierover bepaalt de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9, derde lid Vreemdelingenwet dat 'de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te

vragen (bijvoorbeeld omwille van oorlogsomstandigheden of ernstige ziekte'. De buitengewone aard van de door de vreemdelingen aangevoerde omstandigheden moet in ieder bijzonder geval door de overheid worden onderzocht. (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev. Dr. Étr. 1998, afl. 97, 69, noot. Zie in dezelfde zin: RvS 11 maart 1998, nr. 72.370, TVR 1998 (verkort), afl. 1 en 2, 79).

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet (RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr.étr. 2004, 593).

En 'une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition (en l'occurrence l'article 9), et d'autre part, son accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient.' (RvS 1 april 1996, nr. 58.869, Rev. Dr. Étr. 1996, p. 742, n° 103.146).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient na te gaan of de overheid de beoordeling op in rechte en in feite aanvaardbare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. (RvV nr. 214 048 van 14.12.2018).

Op basis van vermelde principes dient de beslissing beoordeeld te worden.

Verzoeker stelt dat de beslissing de grenzen van de redelijkheid en proportionaliteit, en vermelde criteria van de rechtspraak overschreden heeft.

Eerste onderdeel,

De buitengewone omstandigheden voor de aanvraag in België werden aanvaard voor de echtgenote en kinderen van verzoeker. Verzoeker had gesteld dat die ook voor hem dienden aanvaard te worden.

Op pagina 3-4 van de aanvraag had verzoeker opgeworpen dat zijn echtgenote en drie kinderen verblijf hadden gekregen en hun aanvraag op basis van artikel 9 bis vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond was verklaard.

Echtgenote en kinderen deden de aanvraag op 12.2.2019 en ontvingen een beslissing tot verblijf op 2.10.2020.

Verzoeker verkeert grotendeels in dezelfde situatie als zijn echtgenote en kinderen, en dat zowel op het vlak van lang verblijf, gezinsleven, kinderen, vertrek uit Azerbeidzjan, lange tijd weg uit Azerbeidzjan, geen belangen meer in dat land, enz... Dit blijkt uit de aanvraag en uit het administratief dossier. De buitengewone omstandigheden zijn in essentie dezelfde.

Verder blijkt uit het administratief dossier nog dat verzoeker destijds niet naar Azerbeidzjan maar naar Polen werd gerepatriëerd. Dit bevestigt ten overvloede zijn gebrek aan band met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing stelt hierover op pagina 3, voorlaatste alinea, dat het aan verzoeker toekomt om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn situatie en deze van zijn echtgenote en kinderen en men niet 'zonder meer' kan uitgaan dat de omstandigheden analoog zijn.

Verzoeker stelt dat dit motief niet opgaat. In de aanvraag van 10 mei 2022 werden onder meer in de rubriek 'Profiel verzoeker en voorgaanden' onmiskenbaar de overeenkomsten tussen beide situaties aangeduid. De beslissing negeert dit.

Verder was verwerende partij op basis van het administratief dossier perfect op de hoogte van het grotendeels parallelle verloop van de verblijfssituaties. Het dossier van verzoeker en dit van zijn echtgenot en kinderen hebben hetzelfde OV nummer xxxxxxxxx Het gaat bijgevolg om één en hetzelfde dossier. De beslissing negeert dit.

In die zin dienden de buitengewone omstandigheden ook voor verzoeker aanvaard te worden.

Tweede onderdeel, De beslissing heeft bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet alle ingeroepen elementen onderzocht en/of beoordeeld. Er wordt uitdrukkelijk met bepaalde aangebrachte elementen geen rekening gehouden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid. De bij de aanvraag gevoegde stukken worden niet of niet afdoende bij de beoordeling betrokken. De beoordeling houdt geen rekening met het geheel van omstandigheden.

Eerste subonderdeel, afvoeren van argumenten naar de beoordeling ten gronde

1.

De beslissing stelt in de laatste paragraaf van de motivering op pagina 4 dat bepaalde aangehaalde elementen in verband met integratie en werk niet aanmerking komen omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt hierbij (traditioneel en copy past) verwezen naar rechtspraak uit 2001 en 2009 van de Raad van State.

De elementen die dan vermeld worden zijn werk, maatschappelijke oriëntatie, werkbeloofte, uitgebreide vrienden- en kennissenkring, arbeidsongeval, aansluiting bij de mutualiteit.

Al deze elementen worden niet in overweging genomen. Verzoekers hadden overigens nog diverse andere elementen ingeroepen die niet overwogen worden.

2.

De geciteerde rechtspraak van de Raad van State wordt foutief geïnterpreteerd en toegepast en overigens selectief aangewend. Waar in andere beslissingen vroeger nog verwezen werd naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest van 4 december 2014 nr. 10.943, gebeurt dit thans (wijsselijk) niet meer. Dit arrest stelt niet dat integratie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken maar integendeel dat integratie in uitzonderlijke gevallen wel als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Verder negeert de beslissing ook de rechtspraak van de Raad van State uit 1998 die door verzoeker in de aanvraag is geciteerd.

3.

Het standpunt dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is onterecht gelet op hogervermelde en onderstaande rechtspraak, die de discussie perfect kadert:

« Les circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies par l'article 9bis précité, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. » (RvV 21 december 2009, nr. 36.370.) (eigen onderlijning)

Verzoeker verwijst in dat kader naar wat de Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998: dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69) buitengewone omstandigheden “zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen”. De Raad van State sluit geen omstandigheden uit van de beoordeling; alle omstandigheden dienen vanuit vermelde optiek beoordeeld te worden.

Verzoeker stelt dat het gegeven dat de aanvraag op twee aspecten steunt (ontvankelijkheid, gegrondheid) niet uitsluit dat éénzelfde feit tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid is die toelaat het verzoek in België in te dienen en een reden is om de toekenning van de verblijfsmachtiging te rechtvaardigen.

‘Que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.’ (RvS 9 april 1998, n° 73.025, Rev. Dr. Étr., 1998, n° 97, p. 69; RvS 23 mei 2000, arrest n° 87.462).

Verzoeker verwijst in dit kader nog naar het arrê CCE n° 257 290 van 28 juni 2021 in de zaak El Rhadag Sanaa en waarvan de motivering door verzoeker wordt bijgetreden. Deze motivering is in casu van toepassing zowel wat betreft het principe dat verwerende partij niet gebonden is door een onderscheid tussen omstandigheden in verband met ontvankelijkheid en omstandigheden in verband met gegrondheid, dat allé omstandigheden in acht moeten worden genomen, en waarbij herinnerd wordt aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Arrêt CCE n° 257 290:

3.1. Sur les trois branches du moyen unique réunies, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle des actes administratifs implique que la décision administrative fasse apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'administré de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle.

Par ailleurs, lorsque l'administré estime que l'obligation de motivation matérielle a été violée par l'autorité administrative, il est appelé à démontrer que les constatations factuelles sur lesquelles s'appuie la décision attaquée ne sont pas exactes, ou que les conclusions que l'autorité administrative en déduit sont manifestement déraisonnables.

3.2. Le Conseil rappelle également qu'une demande d'autorisation de séjour, introduite en application de l'article 9bis de la Loi requiert un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande, eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées, d'autre part, le fondement de la demande de séjour.

L'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Il s'ensuit que l'administration n'est pas liée par la distinction entre circonstances exceptionnelles et motifs de fond présentée dans la demande d'autorisation de séjour. Elle peut examiner en tant que circonstances exceptionnelles des éléments que l'intéressé a invoqués pour justifier la demande au fond pour autant qu'il découle, sans hésitation possible, de l'ensemble de l'acte qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que le demandeur ne puisse se méprendre sur la portée de la décision.

Dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la Loi, l'appréciation des « circonstances exceptionnelles » auxquelles se réfère cette disposition constitue une

étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé. Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la Loi sont donc des circonstances dérogatoires destinées, non pas à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier les raisons pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger,

Verzoeker verwijst verder naar de rechtspraak van uw Raad die impliciet stelt dat goede integratie en lang verblijf bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden moeten betrokken worden.

De RvV stelt inderdaad dat indien volgens DVZ een goede integratie en een lang verblijf gegevens zijn die kunnen maar niet moeten leiden naar een gunstige beslissing, en daarom beslist dat deze gegevens onvoldoende zijn voor een machtiging tót verblijf, is deze motivering onvoldoende daar ze de vreemdeling niet toelaat te begrijpen waarom in zijn geval deze gegevens onvoldoende zijn om een machtiging te verkrijgen. (zie ondermeer: RvV 26 april 2012, nr. 80 255; RvV 24 mei 2012, nr. 81 668; RvV 31 januari 2019, nr. 216 253).

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid (L. Denys, Handbook Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds bevestigd (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

4.

De rechtspraak aanvaardt dat elementen van 'integratie' wel in overweging moeten genomen worden bij het beoordelen van buitengewone omstandigheden. De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij gaat inderdaad niet zover dat er geen objectiviteit is in de te hanteren criteria.

De rechtspraak is overwegend van mening dat allé omstandigheden dienen beoordeeld te worden vanuit de vraag of zij als buitengewone omstandigheden te weerhouden zijn. De discussie is dus niet of bepaalde omstandigheden al of niet moeten beoordeeld worden en sommigen kunnen uitgesloten worden in het kader van de beslissing over de ontvankelijkheid. De discussie gaat er over of allé door verzoeker aangebrachte omstandigheden beoordeeld zijn geworden vanuit de vraag of zij buitengewone omstandigheden uitmaken.

Door zonder meer bij de beoordeling bepaalde omstandigheden uit te sluiten schendt de beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel laat niet toe, zelfs niet in het kader van de discretionaire bevoegdheid, bepaalde omstandigheden uit te sluiten van beoordeling in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

5.

Verzoeker had bij de aanvraag stukken (4-7) gevoegd met betrekking tot werk, integratie en toekomstperspectief; de beslissing houdt hiermee geen enkele rekening in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Alle voorgebrachte stukken moeten bij de beoordeling betrokken worden. Dit is niet het geval. Op zich is dit een reden van schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting op zich, en in samenlezing met artikel 9bis vreemdelingenwet.

6.

De bestreden beslissing beoordeelt de aanvraag van verzoeker niet vanuit de vermelde verplichtingen daar zij diverse elementen die door verzoeker zijn ingeroepen volledig buiten beschouwing laat, zoals de beslissing expliciet stelt in de laatste alinea's van de motivering.

Reeds om reden dat bepaalde elementen ten onrechte worden uitgesloten bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient de beslissing te worden vernietigd wegens schending van artikel 9bis vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting.

Tweede subonderdeel, het niet in rekening brengen van het geheel van omstandigheden

De bestreden beslissing maakt nergens een beoordeling van 'het geheel van omstandigheden', zoals deze ontwikkeld werden in de aanvraag.

De beslissing maakt afzonderlijke motiveringen in verband met doorlopen procedures, (on)mogelijkheid aanvraag te doen in land van herkomst, gezins- en privéleven, maar maakt geen beoordeling van het geheel en de samenhang van deze omstandigheden om te oordelen over het bestaan van buitengewone omstandigheden.

De beslissing schendt de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting op zich, en in samenlezing met artikel 9bis vreemdelingenwet.

Derde onderdeel, De beslissing schendt artikel 8 EVRM en miskent de integratie en verblijfsduur van verzoeker in België

1.

De gevestigde rechtspraak in verband met belangen van het gezins-, familie- en privéleven wordt niet gerespecteerd door de bestreden beslissing

Het recht op artikel 8 E.V.R.M. van verzoeker kan een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet (RvV 29 april 2010, nr. 42.695; RvV 4 September 2009, nr. 31.162).

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (eigen onderlijning)

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda - Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 September 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *L'ner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling 15 uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé- en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 104). De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38; EHRM, *Keegan v. Nederland*, 26 mei 1994, § 49). In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is; van een eerste toelating. dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid in casu van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan en anderen v. Noorwegen*, § 68 - 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, *Konstantinov v. Nederland*, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 *Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland*, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-VI*; EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996- I*; EHRM 21 februari 1990, *Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk*, § 41, *Series A no. 172*). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval. van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding. van de vraag of er al

dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 September 2000).

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EVRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61 ; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96).

2. Toepassing

2.1.

Verzoeker had in de aanvraag van 10 mei 2022 op pagina 5-7 onder de titel 'Artikel 8 EVRM' gewezen op:

- de toepasselijke rechtsleer met betrekking tot het gezins- en privéleven, en de invulling dat artikel 8 EVRM niet tot het gezinsleven op zich kan herleid worden;

- de verblijfsduur van 11 jaar (met korte onderbreking), deels in een procedure internationale bescherming;

- zijn privéleven en persoonlijke, economische en sociale netwerk uitgebouwd in België;

(1) het gegeven dat hij gehuwd is, drie kinderen heeft waarvan twee in België geboren, en dat zijn echtgenote en kinderen verblijf hebben in België;

(2) in dat kader hebben zij gewezen op de uitgebreide vrienden- en kennissenkring;

(3) de tewerkstelling tijdens de période van zijn asielaanvraag bij de firma Mizan BVBA en het arbeidsongeval bij die firma op 6.8.2012

(4) de professionele toekomstperspectieven met het neerleggen van een werkbelofte;

(5) de integratie van hemzelf door deelname reeds in 2012 aan de cursus maatschappelijke integratie;

Op basis van al deze elementen had verzoeker gesteld dat zijn privéleven de aanvraag rechtvaardigt.

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker louter op een standaard wijze beoordeelt, zonder rekening te houden met het specifieke karakter van verblijf en integratie.

2.2.

Ondergeschiedt,

De bestreden beslissing stelt in verband met de toepassing van artikel 8 EVRM (pagina 2, laatste alinea, pagina 3, eerste alinea) het weigeren van de aanvraag niet disproportioneel is omdat het geen breuk zou betekenen van de familiale relaties, en het voor zijn echtgenote en kinderen niet onmogelijk is hem te vergezellen naar Azerbeidzjan. Verder wordt gesteld dat dit de gegrondheid betreft en niet de ontvankelijkheid (pagina 4, laatste alinea).

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In hoofdte van verzoeker zijn deze veelvuldig.

Verzoeker heeft zoals hoger vermeld gewezen op zijn familieleven met partner en drie kinderen en op zijn sociale relaties (werk, vrienden en kennissen) in België zijn.

Verzoeker heeft bijgevolg het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

In essentie miskent de bestreden beslissing dat een reëel gezinsleven met echtgenote en drie kinderen op zich een buitengewone omstandigheid vormt. De loutere stereotiepe motiveringen van de bestreden beslissing inzake proportionaliteit en dat zijn partner en kinderen met hem meekunnen naar Azerbeidzjan, zijn niet afdoende.

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond dat zijn sociale banden in België zodanig hecht zijn dat deze onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Het is ook in die zin dat hij zijn integratie en verankering in België opwierp.

De aangevoerde elementen die dit gegeven bevestigen zijn in de bestreden beslissing miskend. Ze worden door verwerende partij, zoals hoger ontwikkeld, onterecht onder de gegrondheidsfase geplaatst terwijl verzoeker ze heeft opgeworpen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker heeft wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag uitdrukkelijk verwezen naar artikel 8 van het EVRM en heeft de voormelde sociale relaties ingeroepen in het licht van deze bepaling.

Het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, maakt niet dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien.

De Verdragsluitende Staten zijn er toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140). Wanneer er sprake is van een vraag om toelating tot verblijf moet de kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft. In beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er aan belangenafweging is gedaan. Verzoeker ziet niet in op welke manier de aangehaalde motieven die verband houden met elementen die standaard en stereotiep zijn, relevant zijn voor zijn privéleven, en een belangenafweging zouden uitmaken zoals vereist door het EHRM. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, omdat de gemachtigde zich in casu niet wezenlijk steunt op allé gegevens van het dossier en geen rekening houdt met alle daar voorhanden gegevens.

Het is duidelijk dat de noodzakelijk belangenafweging in casu niet op een redelijke wijze is geschied, dat er geen toepassing is gemaakt van een 'fair balance' tussen het belang van verzoeker en het algemeen belang van de Belgische samenleving.

Gelet op het bovenstaande maakt verzoeker aannemelijk dat een motivering in het licht van zijn beschermenswaardig privéleven in de zin artikel 8 van het EVRM en gelet op de door de rechtspraak van het EHRM vereiste belangenafweging ontbreekt, minstens dat deze niet afdoende is, en dat de gemachtigde in deze mate onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker verwijst in deze zin naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin bovenstaande redenering werd aanvaard (RvV nr. 237 116 van 18.06.2020).

2.3.

Meer ondergeschikt,

Verzoeker had in de aanvraag, ondermeer door verwijzing naar het arrest Niemitz t. Duitsland van het EHRM en naar de rechtspraak van de Raad van State, gewezen op het feit dat het privéleven moet beoordeeld worden rekening houdend met het persoonlijke, economische en sociale netwerk van de vreemdeling. Minstens had de bestreden beslissing op concrete wijze moeten oordelen waarom de door verzoeker aangebrachte en met stukken aangetoonde elementen van privéleven niet onder het begrip van deze rechtspraak zouden vallen. De beslissing doet niets in die zin; zij beperkt zich tot een loutere dogmatische stellingname, die overigens nog in tegenspraak is met de door verzoeker geciteerde rechtspraak. Uiteraard wordt ook deze rechtspraak niet betrokken bij de beoordeling.

De motivering die dan nog gegeven wordt is niet ernstig. Er wordt louter verwezen naar het gegeven dat verzoeker de rechtspraak Niemitz t. Duitsland had opgeworpen, maar inhoudelijk wordt hier geen rekening mee gehouden, en betreft de motivering de loutere standaard motivering dat de beslissing niet disproportioneel zou zijn.

Ook het argument van tijdelijke verwijdering gaat niet op; dit is niet het critérium voor de beoordeling van artikel 8 EVRM in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet. Ook artikel 8 EVRM moet beoordeeld worden vanuit de vraag of het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in Azerbeidzjan te doen. Hoe intenser het privéleven in België, des te meer is het onmogelijk of bijzonder

moelijk om de aanvraag in dat land te doen. Dit intens privéleven is aangetoond en is ook te beoordelen in het kader van het lang verblijf van betrokkene in België.

De motivering van verwerende partij gaat niet op.

Vierde onderdeel, wat betreft de band met zijn kinderen en de belangen van de kinderen

Verzoeker had in de aanvraag op pagina 4 de belangen van de drie kinderen als buitengewone omstandigheid aangehaald. Hij had hierbij verwezen naar de artikelen 3, 4, 9, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het kind (IVRK).

De motivering herhaalt de achterhaalde stelling dat artikel 3 van het IVRK geen directe werking heeft. In die zin faalt de motivering van de bestreden beslissing daar er geen beoordeling wordt gemaakt van de opgeworpen toepassing van dit artikel.

In die zin worden de belangen van de kinderen niet als eerste overweging genomen.

Het is verder niet omdat verzoeker, dikwijls om redenen van overmacht, niet altijd bij zijn kinderen is geweest, dat dit nu als een motief voor de afwijzing van de rechten van het IVRK zou kunnen aanvaard worden. Verzoeker is het grootste deel van zijn verblijf in België wel bij de kinderen geweest; twee kinderen zijn hier overigens geboren. Integendeel, maakt de omstandigheid dat hij bepaalde périodes niet bij de kinderen kon zijn, de noodzaak om nu wel bij hen te zijn nog imminenter. Het gaat, zoals in de aanvraag vermeld, om kinderen geboren in 2007, 2011 en 2012, en dus opgroeiende kinderen, die hun vader nodig hebben.

De vermelde bepalingen van het IVRK zijn geschonden.

Vierde onderdeel, wat betreft de miskennis van het lange verblijf van verzoeker in België

In de motivering op pagina 1 en 2 van de bestreden beslissing wordt gewezen op de verblijfs geschiedenis van verzoeker in België en op zijn diverse aanvragen asiel en machtiging tot verblijf.

De gegevens zijn op dit punt correct, maar de gevolgtrekkingen zijn betwistbaar.

Het achterliggende grondmotief is dat verzoeker al herhaaldelijk gepoogd heeft om legaal verblijf te bekomen en de hier behandelde aanvraag van 10 mei 2022 de zoveelste poging is om verblijf te krijgen. Vanuit deze redenering wordt dan ook de nieuwe aanvraag beoordeeld en verworpen.

In eerste instantie stelt verzoeker dat de nieuwe aanvraag op zich diende beoordeeld te worden; dit is duidelijk niet het geval daar de vroegere aanvragen als een hypotheek op de nieuwe aanvraag kleven.

In tweede instantie wordt opgemerkt dat verzoeker lopende de voorgaande procedures één jaar en 9 maanden legaal in het land was, en hij in het rijksregister was ingeschreven in de periode 15.6.2011 tot 19.3.2018, of zes jaar en negen maanden.

De facto was verzoeker 9-10 jaar met korte onderbrekingen in België. In die periode zijn er ook twee kinderen geboren, respectievelijk in 2011 en 2012.

De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoeker zelf stappen had moeten ondernemen om het land te verlaten wanneer hem hiertoe een bevel was gegeven.

Op zich is dit een niet werkdadig motief daar artikel 9bis vreemdelingenwet precies bedoeld is om niet legaat verblijvende personen, toch een machtiging tot verblijf te geven. Het langdurig verblijf dient op zich beoordeeld te worden, te buiten gelaten de omstandigheden waarin het zich heeft gerealiseerd.

Vijfde onderdeel.

Wat betreft de overige motieven

(1) Verzoeker beroept zich op artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008

De bestreden beslissing stelt dat deze richtlijn reeds in de Belgische wetgeving bestaat in artikel 9bis vreemdelingen wet.

Verzoeker betwist dit.

Voor zover artikel 9bis vreemdelingenwet als de omzetting van artikel 6.4. zou moeten aanzien worden, *quod non*, dient opgemerkt te worden dat dan ook het specifieke critérium 'prangende humanitaire situatie' dient onderzocht te worden, wat niet het geval is in de bestreden beslissing. Louter stellen dat artikel 9bis de omzetting is motiveert niet over de ingeroepen prangende humanitaire situatie.

(2) Beperkte financiële middelen

De beslissing stelt als antwoord op de opwerping van verzoeker dat hij niet over voldoende financiële middelen beschikt om terug te keren naar Azerbeidzjan (pagina 4 aanvraag) en dat hij al lang weg is uit dat land en er geen belangen meer heeft, dat verzoeker beroep kan doen op het IOM.

Verzoeker had in de aanvraag geanticipeerd op dit motief. door te stellen dat de tussenkomst van het IOM betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke terugkeer.

De bestreden beslissing antwoordt hier op (pagina 4, alinea 3) dat 'personen die uit eigen beweging vertrekken in principe naar België kunnen terugkeren, voor zover zij aan de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst van verblijf voldoen' en dat 'hierdoor dit element niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheden'.

Het is voor verzoeker onduidelijk hoe dit motief een antwoord vormt op de opwerping van verzoeker. Naar de mening van verzoeker is dit geen antwoord terzake.

Ook het motief van de lange afwezigheid van verzoeker uit Azerbeidzjan wordt in de bestreden beslissing niet beantwoord."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor wat betreft het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.7. Zoals verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift heeft zij er in haar aanvraag op gewezen dat *“voor zijn echtgenote en kinderen de buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België te doen werden aanvaard. Hij stelt dat dit ook voor hem dient aanvaard te worden.”*

Aangaande dit argument heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene haalt aan dat de buitengewone omstandigheden voor zijn vrouw en kinderen werden aanvaard, waardoor deze voor hem eveneens aanvaard zouden moeten worden. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de*

omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij erop wijst dat het de verantwoordelijkheid is van de verzoekende partij die een aanvraag indient om aannemelijk te maken dat haar situatie overeenstemt met de situatie van haar echtgenote en kinderen wiens aanvraag ontvankelijk werd verklaard en die tot verblijf gemachtigd werden. Het is immers niet omdat men gehuwd is met een persoon en deze persoon als de gemeenschappelijke kinderen hun aanvraag ontvankelijk verklaard werd in 2020 dat dat inhoudt dat verzoekende partij zich wat betreft de buitengewone omstandigheden zoals aangehaald in haar aanvraag van 10 mei 2022 in dezelfde situatie bevindt als de buitengewone omstandigheden die in 2019 door haar echtgenote en kinderen waren aangehaald. Dit alles temeer verzoekende partij door te stellen dat zij *“grotendeels in dezelfde situatie als zijn echtgenote en kinderen {verkeert}”* zelf aangeeft dat haar situatie niet analoog is aan de situatie van haar gezinsleden. De loutere stelling in haar aanvraag dat aangezien de buitengewone omstandigheden voor haar echtgenote en kinderen aanvaard werden, deze ook voor haar aanvaard moeten worden is geenszins afdoende om aan te tonen dat zij zich wat betreft de buitengewone omstandigheden die geleid hebben tot de ontvankelijk verklaring van de aanvraag van haar echtgenote en kinderen in dezelfde situatie bevindt. Met een verwijzing naar haar aanvraag en het administratief dossier slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering van de verwerende partij zoals hoger weergegeven. Zo kan op lezing van het onderdeel *“PROFIEL VERZOEKER EN VOORGAANDEN”* in de aanvraag geenszins vastgesteld worden dat de buitengewone omstandigheden die zij inroept overeenstemmen met de buitengewone omstandigheden die haar echtgenote en kinderen hadden ingeroepen en die aanleiding hebben gegeven tot de ontvankelijk verklaring van hun aanvraag in 2020. Verzoekende partij beperkt zich immers slechts tot het geven van een overzicht van haar historiek en het feit dat zij thans weer samenwoont met haar echtgenote en kinderen die gemachtigd werden tot verblijf. Ook waar zij erop wijst dat het administratief dossier van haarzelf en haar echtgenote en kinderen hetzelfde is, kan zij niet overtuigen om haar eigen tekortkoming in de aanvraag recht te zetten. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Indien zij meent dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de situatie van haar gezin in 2019/2020 en die aanleiding heeft gegeven tot de ontvankelijk verklaring van hun aanvraag, dan dient zij duidelijk aan te geven welke elementen in haar geval overeenstemmen met de elementen van haar gezin en die haar evenzeer verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het is immers niet omdat bepaalde elementen voor de echtgenote en de kinderen van die orde zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderden om aldaar de aanvraag in te dienen op het moment van de beoordeling van hun aanvraag in 2020, dat dergelijke elementen in de situatie van verzoekende partij eveneens verhinderen dat zij terugkeert naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, temeer de situatie van een alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen zoals die voorlag in 2019/2020 hoe dan ook niet zonder meer vergeleken kan worden met de situatie waarin de verzoekende partij, een volwassen man, zich thans bevindt.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij destijds gerepatrieerd werd naar Polen en niet naar Azerbeidzjan zodat dit des te meer haar gebrek aan band met het herkomstland bewijst, doet zij met dergelijk betoog geenszins afbreuk aan de bespreking hoger.

Het eerste onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat geen rekening wordt gehouden met het geheel van de omstandigheden wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele *“methode”* of *“werkwijze”* voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden voor zover zij lijkt te stellen dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

2.9. Verzoekende partij levert voorts kritiek op volgende motivering: *“Betrokkene roept de duur van zijn verblijf (nl. sinds 2018 en in totaal een 9 a 10- tal jaar) en zijn integratie (nl. dat betrokkene officieel heeft gewerkt in legaal verblijf, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, zijn werkbeplofte, zijn uitgebreide vrienden- en kennissenkring, dat hij gewerkt heeft voor de firma (..) in 2012-2013, dat hij een arbeidsongeval had op 06.08.2012, dat hij aangesloten is bij de mutualiteit) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15*

december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr. 112.863 van 26.11.2002)."

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt is het standpunt van de verwerende partij dat de overige aangehaalde elementen (met betrekking tot het verblijf van de verzoekende partij en haar integratie) niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend in overeenstemming met het principe-arrest van de Raad van State, waarvan het gezag niet kan worden miskend en waarin wordt gesteld *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwerende partij kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de overige aangehaalde elementen (met betrekking tot lang verblijf en integratie) niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, minstens toont de verzoekende partij niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij voornoemde rechtspraak *"foutief (heeft) geïnterpreteerd en toegepast en overigens selectief (heeft) aangewend"*.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad om in te gaan tegen het door de verwerende partij aangehaalde principe-arrest van de Raad van State nr. 198.769, wijst de Raad erop dat rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft en dat de rechtspraak van de Raad van State als cassatierechter primeert. Verder blijkt niet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij de definitie die de Raad van State in 1998 gaf van buitengewone omstandigheden zou genegeerd hebben, met name dat dit geen omstandigheden zijn van overmacht, maar wel omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Nergens heeft de verwerende partij een aangehaalde buitengewone omstandigheid in de beslissing afgewezen omdat geen overmacht werd aangetoond.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 10 943 van de Raad van State van 4 december 2014 en betoogt dat daaruit blijkt dat integratie in uitzonderlijke gevallen wel als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden, en verder ook stelt dat het gegeven dat de aanvraag op twee aspecten steunt (ontvankelijkheid en gegrondheid) niet uitsluit dat éénzelfde feit tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid is die toelaat het verzoek in België in te dienen en een reden is om de toekenning van de verblijfsmachtiging te rechtvaardigen, kan zij worden gevolgd. De Raad wijst er evenwel op dat de verzoekende partij in het kader van de ontvankelijkheidsfase dient aan te tonen, wanneer zij zich beroept op een langdurig verblijf en/of integratie, dat deze elementen een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staan en haar verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. Immers, het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert geenszins dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Een langdurig verblijf in een land en een integratie in dat land verhinderen op zich niet dat de vreemdeling tijdelijk terugkeert naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Aangezien de duur van het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie op zich in beginsel geen buitengewone omstandigheid vormen, komt het aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. Met andere woorden, de verzoekende partij dient in haar aanvraag aannemelijk te maken dat er elementen zijn die voortvloeien uit de duur van haar verblijf en/of integratie die ervoor zorgen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn. Zij toont met haar algemeen betoog dan ook niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de overige aangehaalde elementen (met betrekking tot het lang verblijf en/of haar integratie) niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, nu zij niet aantoont uit welke elementen die zij had aangehaald wel degelijk bleek dat een tijdelijke terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn.

Bovendien stelt de Raad vast dat waar de verzoekende partij in haar aanvraag wel concreet heeft verduidelijkt waarom zij meent dat een bepaald element van integratie ertoe leidt dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland, uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom deze concrete elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekende partij enkel onder een valse naam verblijf had verkregen hetwelk werd ingetrokken en dat zij ook gerepatriëerd werd naar Polen waarna zij opnieuw op illegale wijze naar België kwam en zij de verplichting had om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder toont zij niet aan dat de opgebouwde sociale banden van die orde zijn dat zij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen. Zij kan ook beroep doen op de steun van IOM voor haar terugreis. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat het standpunt dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, onterecht is.

Betreffende de verwijzing naar een arrest van de Raad van 28 juni 2021 herhaalt de Raad vooreerst dat rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft. Bovendien werden alle aangevoerde omstandigheden beoordeeld, minstens toont de verzoekende partij niet aan welke aangevoerde elementen ten onrechte niet beoordeeld werden in het licht van het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er ook nogmaals op dat de elementen van integratie en lang verblijf in ogenschouw werden genomen in de ontvankelijkheidsfase doch werd geoordeeld dat deze op zich niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, dat de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats in het buitenland alsook dat eveneens de concrete elementen die voortvloeien uit lang verblijf en integratie in België, die werden aangevoerd als elementen waaruit blijkt dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het buitenland in te dienen, in overweging werden genomen doch niet aanvaard werden als buitengewone omstandigheden, waarbij de redenen hiervoor ook duidelijk blijken uit de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verduidelijkt geenszins welke concrete in haar aanvraag aangevoerde elementen ten onrechte niet in acht werden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag of omtrent welke elementen niet werd nagegaan of deze het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Minstens maakt zij met een verwijzing naar *“werk, integratie en toekomstperspectief”* geenszins aannemelijk dat verwerende partij de stukken daartoe zou veronachtzaamd hebben. Algehele lezing van de motivering van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij aangebrachte elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase en duidelijk gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend.

2.10. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partij ook geschonden acht, bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.10.1. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene haalt zijn gezin aan, zijn echtgenote Q. Z. (..) en zijn drie kinderen: A. Q., U. Q. (..) en Y. Q. (..) (allen OV xxxxxxxx), die geldig verblijf hebben (A- Kaart geldig tot 02.12.2023) en waarmee hij samenwoont. Betrokkene zou zich in 2019 herenigd hebben met zijn gezin. Hiervoor verwijst betrokkene naar artikel 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner en kinderen onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien dient gemeld te worden dat de partner van betrokkene in haar aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 12.02.2019 aangaf dat betrokkene geen deel meer uitmaakte van het gezin. Bij de woonstcontrole van huidige aanvraag staat gemeld dat betrokkene intrekt bij zijn gezin dd. 08.08.2022. Nadien is hij op 13.09.2022 opgesloten in de gevangenis. Dit toont aan dat betrokkene pas recent en kortstondig de banden heeft aangehaald met zijn partner en kinderen.

Betrokkene verwijst verder naar art. 8 EVRM en naar het arrest van 16.12.1992, Niemitz t. Duitsland omwille van zijn opgebouwde privéleven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen neer waarbij kan worden uitgemaakt dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan herhaald worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 31 jaar in Azerbeidzjan heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Echter, er wordt niet geoordeeld over de gegrondheid. Betrokkene dient zich volgens de geëigende procedure in orde te stellen met de vreemdelingenwetgeving. Wat betreft artikel 8 EVRM, dit betreft enkel een tijdelijke scheiding waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien is het aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren.

Betrokkene haalt de hechte band aan met zijn kinderen en verwijst naar het belang van het kind via artikelen 3, 4, 9, 24 en 28 van het IVRK. Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Wat betreft de verwijzing naar art. 4 IVRK, betrokkene toont niet aan hoe de Belgische regering de rechten uit dit verdrag zou schenden. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. De loutere verwijzing naar art. 4 IVRK kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Hetzelfde gaat op voor art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de moeder. Wat betreft de vader, betrokkene heeft er meermaals zelf voor gekozen om weg te gaan van zijn gezin aangezien ze een tijd uiteen waren. In de aanvraag om machtiging tot verblijf van mevrouw en de kinderen werd zelf aangehaald dat betrokkene geen deel meer uitmaakte van de gezinscel. Bovendien gaat het om een tijdelijke scheiding om zich in orde te stellen met de migratiewetgeving. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kan houden met zijn familie en vrienden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 24 (het recht op de best mogelijke gezondheidszorg, veilig water en drinken, voedzame maaltijden, een nette en veilige omgeving en informatie om hen helpend gezond te blijven) en art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar we niet verwachten dat de kinderen betrokkene vergezellen naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De kinderen hebben, samen met hun moeder, recht op verblijf. Indien de partner en kinderen van betrokkene ervoor kiezen om tijdelijk

samen met hem naar het herkomstland te reizen is dat uit vrije beweging. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de hechte band met zijn kinderen, betrokkene legt geen bewijzen neer van de hechte band met zijn kinderen. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. Betrokkene verklaarde zelf uiteen te zijn gegaan met zijn partner, werd gerepatrieerd naar Polen en is een tijdje vastgehouden in de gevangenis. Het is niet onredelijk om van betrokkene een begin van bewijs te eisen. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.”

2.10.2. Wat betreft het aangehaalde privéleven motiveert de verwerende partij in hoofddorde dat zij geen bewijzen voorlegt dat haar opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn dat zij vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Zij wijst er daarbij ook op dat verzoekende partij ruim 31 jaar in Azerbeidzjan heeft verbleven zodat haar in België opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het herkomstland. Daarenboven stelt de verwerende partij vast dat het slechts gaat om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied en zij de contacten met vrienden kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

2.10.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij – wat betreft haar privéleven – zich in haar aanvraag beperkt heeft tot de stelling dat zij “*volledig verankerd (is)*” en dat zij naast haar gezin “*een uitgebreide vrienden- en kennissenkring opgebouwd (heeft), hier steeds gewerkt (heeft) wanneer dat wettelijk mogelijk was*”. Zij voegde dienaangaande stukken inzake haar tewerkstelling in de periode 2012-2013, inzake een werkbelofte, inzake een deelname in 2012 aan een cursus maatschappelijke oriëntatie, en inzake aansluiting bij de mutualiteit. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij is blijkens het administratief dossier pas medio 2011 naar België gekomen toen zij bijna 31 jaar oud was. Bovendien is zij nooit rechtmatig toegelaten tot verblijf (zij kan bezwaarlijk verwijzen naar haar verblijf dat zij op frauduleuze gronden had bekomen) en heeft zij slechts zeer tijdelijk legaal kunnen werken in afwachting van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zij kan derhalve ook geen gewag maken van sterke professionele banden met België. Verder blijkt uit de door haar aan de aanvraag gevoegde stukken evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk. Het gegeven dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan kan geenszins leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk bevinden van de desbetreffende motieven.

Voorts, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de eventuele tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.10.4. De Raad stelt tevens vast dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij een gezinsleven in België heeft met haar echtgenote en minderjarige kinderen maar er eveneens op wijst dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen geen schending inhoudt van haar recht op privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zij kan met haar gezin, dat in België verder kan verblijven, in afwachting van de beslissing ook via moderne communicatiemiddelen contact onderhouden. Daarnaast blijkt ook niet dat het gezin haar niet zou kunnen vergezellen naar het herkomstland in afwachting van een beslissing inzake de verblijfsaanvraag.

2.10.5. Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, *Polidario v. Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.E.V. v. Zwitserland*; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan e.a. v. Noorwegen*; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij in 2019 geen gezinscel meer vormde met haar echtgenote en minderjarige kinderen. Zo blijkt immers inderdaad uit de aanvraag tot regularisatie van de echtgenote en de kinderen van 12 februari 2019 dat daarin gesteld werd: “*De echtgenoot van verzoekster maakt vandaag geen deel uit van het gezin.*” Verder blijkt ook – zoals de verwerende partij motiveert – dat verzoekende partij verschillende keren bevolen werd het grondgebied te verlaten, dat zij ook onder escorte gerepatriëerd werd, dat zij evenwel opnieuw België is binnengekomen en dat zij gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de historiek van verzoekende partij blijkt dat zij persisteerde in illegaal verblijf en er bovendien niet voor terugdeinsde om gebruik te maken van een valse Litouwse identiteitskaart om op frauduleuze wijze verblijfsrecht te bekomen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij nooit werd toegelaten tot verblijf. Haar verblijf is vanaf aanvang steeds illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming, geweest. Onderhavig geval heeft niet alleen betrekking op gezinsleven maar ook op immigratie en bijgevolg moet rekening gehouden worden met alle omstandigheden van de zaak zodat een redelijke afweging gemaakt wordt waarbij de staat een beoordelingsmarge heeft. In de

belangenafweging moet bijzonder gewicht worden gegeven aan het hoger belang van het kind, zonder dat dit hoger belang op zichzelf doorslaggevend kan zijn. Bij de beoordeling ter zake moet de staat nagaan of een verwijdering van de vreemdeling praktisch haalbaar en proportioneel is opdat effectieve bescherming en afdoende gewicht wordt gegeven aan het hoger belang van het kind (EHRM, *Jeunesse v. the Netherlands*, overweging 103 en volgende).

Ondanks de negatieve beslissingen inzake haar verblijfsaanvragen en de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan niet blijkt dat de verwerende partij niet snel en binnen een redelijke termijn heeft opgetreden in de behandeling ervan (cf. EHRM, *Alleleh and others v. Norway*, 23 juni 2022, § 102), heeft verzoekende partij er voortdurend voor geopteerd in illegaal verblijf te persisteren. In de gegeven omstandigheden is het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het respect voor de immigratieregels als een belangrijke overweging *in casu* in aanmerking neemt (cf. EHRM, *Alleleh and others v. Norway*, 23 juni 2022, § 97; EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, § 71; EHRM, *Darren Omoregie v. Norway*, 31 oktober 2008, § 67 waaruit blijkt dat het hardnekkig weigeren om de immigratieregels te respecteren mag betoegeld worden.)

Verder heeft de verwerende partij in het kader van de belangenafweging oog gehad voor het hoger belang van de betrokken kinderen. Zo stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij in 2019 geen deel meer uitmaakte van het gezin en pas nadien opnieuw introk bij haar gezin. De verwerende partij wijst erop dat de echtgenote en kinderen verblijfsrecht hebben in België en zij dus hier verder kunnen verblijven samen met hun moeder. De kinderen worden door de bestreden beslissing aldus niet uit hun vertrouwde omgeving weggehaald. Er blijkt ook uit geen enkel concreet gegeven dat de moeder in afwachting dat verzoekende partij terugkeert niet tijdelijk de zorg van de kinderen, die op het ogenblik van de aanvraag van verzoekende partij in 2022 reeds vijftien, elf en tien jaar oud zijn, alleen op zich kan nemen. Gelet op het gegeven dat de moeder in het verleden bij machte bleek om alleen in te staan voor de opvoeding en het welzijn van de kinderen blijkt niet dat zij tijdelijk de zorg voor de kinderen niet alleen zou kunnen dragen, temeer het gaat om kinderen die een leeftijd hebben waarvan aangenomen mag worden dat zij niet dezelfde ouderlijke zorg behoeven als zeer jonge kinderen. Er liggen ook geen objectieve indicaties voor dat de kinderen buitengewoon geraakt zouden worden in hun mentaal of materieel welzijn door een tijdelijke scheiding met verzoekende partij. (cf. EHRM, *Alleleh and others v. Norway*, 23 juni 2022).

Nu het slechts gaat om een tijdelijke scheiding met het oog op de aanvraag en behandeling ervan in het land van herkomst, kan ook niet blijken dat gedurende deze periode intensief contact onderhouden met de gezinsleden via moderne communicatiemiddelen niet afdoende zou zijn om geen afbreuk te doen aan de gezinsbanden. In die zin blijkt geenszins dat er sprake is van een verbreking van het contact met de kinderen waardoor dit onomkeerbare gevolgen zou hebben voor de relatie tussen de kinderen en verzoekende partij. Dit nog naast de vaststelling dat ook niet blijkt dat een bezoek aan de verzoekende partij in afwachting van de behandeling van de aanvraag onhaalbaar zou zijn voor het gezin. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat op 9 mei 2021 en 13 augustus 2021 de echtgenote en de kinderen nog een paspoort afgeleverd hebben gekregen te Azerbeidzjan wat inhoudt dat zij bij machte zijn te reizen naar het herkomstland. Bovendien blijkt dat de echtgenote aan de maatschappelijk werker van het sociaal centrum van Berchem in augustus 2021 liet weten in het buitenland te verblijven. Gelet op het gegeven dat dit de periode is waarin de Azerbeidzjaanse paspoorten werden afgeleverd blijkt dat het verblijf in het buitenland betrekking had op Azerbeidzjan.

Met haar betoog doet de verzoekende partij evenmin afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat – zo het gezin daarvoor zou opteren – niet blijkt dat zij verzoekende partij niet kunnen vergezellen naar het herkomstland in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvraag. De louter subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat dit niet mogelijk is, is geenszins afdoende om deze motivering te ontkrachten.

Ook voor zover verzoekende partij gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aantoonde dat er *in casu* sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Zij toont ook niet aan dat zij haar voorgehouden sociale banden niet zou kunnen

onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar vrienden en kennissen in Azerbeidzjan.

De verzoekende partij toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar gezins- en privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Het hoger belang van de kinderen wordt *in casu* niet in die mate geaffecteerd dat dit zou moeten opwegen tegen het publieke belang inzake de naleving van de immigratiecontrole.

2.11. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.12. Uit de bespreking hoger blijkt dat de verwerende partij – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen en zich niet beperkt heeft tot de stelling dat alle door haar aangehaalde artikelen van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking hebben. Verzoekende partij maakt met haar betoog voorts geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in haar beoordeling nog dieper had moeten ingaan op de door haar aangevoerde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, en dit los van het feit dat de aangevoerde artikelen van het Kinderrechtenverdrag (cf. RvS 1 april 1997, nr. 65.754) geen directe werking hebben.

Ook waar de verzoekende partij nog de schending aanvoert van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan verwezen worden naar de bespreking hoger inzake het hoger belang van het kind.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 22*bis* van de Grondwet dient te worden aangestipt dat deze algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere uitwerking of precisering ervan. Bij gebrek aan directe werking kan verzoekende partij zich dan ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

2.13. Waar verzoekende partij nog betoogt dat het achterliggende grondmotief om de aanvraag af te wijzen haar herhaaldelijke pogingen zijn om legaal verblijf te krijgen kan zij niet gevolgd worden. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij – doordat verzoekende partij als buitengewone omstandigheid waarom zij niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen onder meer haar lang verblijf had aangehaald waarbij zij erop wees dat dit ook enige tijd legaal was – gemotiveerd dat de duur van de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming niet onredelijk lang was en bovendien een zekere behandelingsperiode geen recht op verblijf geeft, dat zij bovendien op frauduleuze gronden legaal verblijf had bekomen, dat zij al gerepatrieerd werd en dat zij zelf de verantwoordelijkheid draagt om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom het besluit van de verwerende partij dat haar bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid kennelijk onredelijk of verkeerd is. De verwerende partij betwist immers niet dat verzoekende partij wel degelijk in België heeft verbleven op illegale, minstens precaire wijze, en zij pogingen ondernomen heeft om verblijfsrecht te bekomen, maar uit niks blijkt waarom haar verblijf in België haar zou verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Dat haar aanvraag niet op zich beoordeeld werd en “vroegere aanvragen als een hypotheek op de nieuwe aanvraag kleven” is geenszins ernstig op lezing van de algehele motieven van de bestreden beslissing.

2.14. Wat betreft artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven.

Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.”

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

In de mate dat verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij had moeten onderzoeken of zij zich in een schrijnend geval bevond, kan zij niet gevolgd worden gelet op hetgeen volgt.

Daargelaten de vraag of deze bepaling rechtstreeks kan worden ingeroepen, gelet op het gebruik van de term “kunnen”, moet erop worden gewezen dat de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU tot doel heeft om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, *Mahdi*). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. De thans bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit.

Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, *Mahdi*), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen.

Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit.

De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving.

Verwerende partij is er, op grond van de nationale regelgeving toe gehouden om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is voldaan.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn.

2.15. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij in haar aanvraag onder meer volgend argument had aangehaald als reden waarom zij de aanvraag niet in het herkomstland kan indienen:

“Hij stelt verder dat hij geen directe familieleden meer heeft in dat land en bijgevolg voor de maanden dat hij er zou moeten verblijven in het kader van de aanvraag niet kan terugvallen op familie. Bovendien is hij weldra 11 jaar weg uit dat land, en heeft hij er geen belangen meer.

Hij beschikt niet over de financiële middelen om de reis naar Azerbeidzjan te ondernemen. Hij heeft al jaren niet kunnen werken en de middelen van zijn echtgenote zijn zeer beperkt en volstaan louter om het gezin te laten overleven in België.

(..) In zoverre de Dienst Vreemdelingenzaken hier zou verwijzen naar een mogelijk tussenkomst van de IOM (International Organization for Migration) dient verzoeker op te merken dat deze tussenkomst betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke terugkeer.”

In de bestreden beslissing wordt aangaande dit argument als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene haalt aan geen directe familieleden meer te hebben in het land van herkomst en dat hij er weldra 11 jaar weg zal zijn. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Azerbeidzjan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde

banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien spreekt betrokkene enkel over directe familieleden (eigen onderlijning).

(..)

Betrokkene verklaart dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt en niet meer in het land van herkomst. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verklaart dat een verwijzing naar IOM waarbij het betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke terugkeer. Wat betreft het aangehaalde argument dat de hulp van de IOM enkel is voor personen die verklaren definitief te willen terugkeren, dient er opgemerkt te worden dat personen die uit eigen beweging vertrekken in principe naar België kunnen terugkeren, voor zover zij aan de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst en verblijf voldoen. Hierdoor kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart niet over de financiële middelen te beschikken om terug te keren naar het herkomstland aangezien hij al jaren niet meer heeft kunnen werken en waarbij de middelen van zijn echtgenote niet toereikend zijn. Hierbij dient herhaald te worden dat betrokkene een beroep kan doen op IOM. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid."

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niks concreets inbrengt tegen de vaststelling dat niet blijkt dat zij in het herkomstland geen familiaal of sociaal netwerk meer zou hebben waarbij zij zou kunnen verblijven in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat aangezien duidelijk is gebleken dat verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht aangenomen mag worden dat zij aldaar nog over enig netwerk beschikt. Het argument dat zij al meerdere jaren niet meer in het herkomstland verblijft maakt geenszins dat zij daardoor geen netwerk meer zou hebben in dat land en doet dan ook geen afbreuk aan de gegeven motivering. Dit temeer uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 4 mei 2016 te Azerbeidzjan nog in bezit werd gesteld van een paspoort en zowel op 4 mei 2016 als op 8 augustus 2019 van een rijbewijs zodat haar argumentatie dat zij al elf jaar weg is uit het herkomstland niet opgaat. Bovendien blijkt dat verzoekende partij naar aanleiding van haar verzoek tot internationale bescherming in 2018 verklaarde nog telefonisch contact te hebben met haar moeder in Azerbeidzjan alsook dat zij nog een meerderjarige broer heeft die in Baku woont.

Verder doet de verzoekende partij met haar betoog over IOM ook niks af aan de vaststelling dat zij bij terugkeer wel degelijk beroep kan doen op IOM voor ondersteuning. Het loutere feit dat zij in Azerbeidzjan de intentie heeft om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen en haar terugkeer mogelijks niet definitief is doet daaraan niks af, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Uit niks blijkt immers dat de steunverlening via IOM niet gegeven wordt aan terugkeerders die de intentie hebben om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden als zou de gegeven motivering geen antwoord bieden op haar argumentatie.

2.16. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk. De Raad verwijst voor zover als nodig naar zijn bespreking hoger.

2.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER